

Nicodemus in de nacht tot Jezus

onderwezen in de noodzaak en in de leer van de wedergeboorte

Op schrift gestelde audio-preek van G.P.P. Burggraaf

Votum:

*Onze hulp en onze enige verwachting is in de Naam des Heeren Heeren,
Die hemel en aarde gemaakt heeft, Die trouwe houdt en eeuwig leeft, en
Die nooit laat varen het werk dat Zijn hand begonnen is. Amen.*

Laten we deze godsdienstoefening voortzetten met het zingen van Psalm 119, daarvan de verzen 3 en 17.

Geliefden, de Schriftlezing in deze morgenure, kunt u vinden in Gods heilig en onfeilbaar Woord, en wel in het Evangelie van Johannes, daarvan het 3^e hoofdstuk, de verzen 1 t/m 21. Doch vooraf de heilige Wet des Heeren.

Gebed

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte uit Johannes 3, daarvan het achtste vers, dat we nogmaals met u lezen:

“De wind (= Geest) blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid (= stem); maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.”

Geliefden, tijdens Zijn rondwandeling op aarde, zijn er vele mensen tot het geloof in Christus gekomen, echter niet omdat zij tot Jezus gingen, maar omdat zij door Zijn prediking getroffen werden in hun hart en tot het geloof kwamen op Zijn spreken.

Nu zijn er wel mensen tot Jezus gegaan met het oogmerk om door Jezus bevestigd te worden in hun vermeende wetswerken.

We denken hierbij bijv. aan de rijke jongeling, die in zijn eigen waan al een eind op de ladder Jakob's geklommen was, maar die man is halverwege die ladder naar beneden getuimeld op de woorden van

Christus, namelijk toen hij te horen kreeg om alles te verkopen wat hij had en zijn eigenwillige godsdienst prijs te geven, zijn kruis op te nemen en Jezus te volgen op de weg.

Die jongeman wilde liever via de ladder Jakob's over de muur klimmen en al zijn goede werken in rekening brengen, maar toen hij uit de Mond der Waarheid vernam dat hij via de Enge Poort de smalle weg moest betreden, kon hij van al die godsdienstige ijver niets meenemen en dat maakte die jongen zo bedroefd, dat de tranen zijn broekspijpen uitrolden, want om alles te verkopen en Jezus als een bedelaar te volgen, dat leek hem zo onredelijk, zodat hij net als Demas de tegenwoordige wereld en de genieting der vrome zonden liever had, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

En dan lezen wij hier van een zeker mens, die ook tot Jezus gaat, het was een overste der Joden, Nicodemus genaamd. Nicodemus was dus een farizeeër en lid van het Sanhedrin. Maar van deze Nicodemus staat geschreven dat hij in de nacht tot Jezus ging, omdat hij bang was door anderen te worden gezien, want dat zou zijn reputatie bij het Sanhedrin ernstige schade toebrengen en dan zou hij de woede van de raad der Joden op zijn hals halen; dus ging hij des nachts tot Jezus, zodat zijn onderhoud met Jezus verborgen zou blijven.

Toch ging Nicodemus met een ander oogmerk tot Jezus dan de rijke jongeling, want Nicodemus wilde meer van Jezus weten, terwijl die rijke jongeling alleen maar over zijn eigen 'ik' in de war zat. Nicodemus is uit vrije soevereine genade tot het geloof gekomen, terwijl die rijke jongeling met al zijn werken voor eeuwig verloren is gegaan. Beiden waren leraars Israëls, maar alleen Nicodemus wordt leraar-af, om ontdekt, ontbloot, geleerd en bekeerd te worden door de ene Leraar der gerechtigheid, Jezus Christus.

We overdenken hierbij drie zaken:

- 1. De leer van de wedergeboorte door Christus geleerd,*
- 2. De leer der wedergeboorte door de kerken vervalst,*
- 3. De wind waait en de Geest blaast !*

Nicodemus ging des 's nachts tot Jezus als door een onzichtbare hand getrokken, deels door nieuwsgierigheid gedreven, en deels geboeid door de tekenen en wonderen die Jezus deed, in de erkenning dat

Jezus een Leraar was van God gezonden, niet opgeleid, noch geordend door mensen, zoals andere leraren, maar van Godswegen verordineerd en leerde met Goddelijk gezag. Nicodemus erkende dat niet alleen voor zichzelf; hij sprak dat ook uit: *“Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.”*

Hoewel het volkomen waar is wat Nicodemus hier zegt, gaat Christus er niet op in, maar begint direct met een zaak waar het juist bij Nicodemus aan schort, namelijk aan de wedergeboorte.

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.”

Letten we erop dat Christus alles afsnijdt waarmee de mens zich vleit, want om vrome praat zit Christus niet verlegen; Hij bepaalt Nicodemus direct bij zijn onbekeerlijkheid en zijn gevallen staat.

Nicodemus had Christus tot zover alleen naar het aanzien leren kennen en de wonderen en tekenen gezien die Hij deed, maar de tekenen en wonderen van Christus, doen geen mens de zaligheid beërven, zoals we dat zien bij de negen melaatsen, die wel genezen zijn geworden op het woord van Christus, maar toch voor eeuwig verloren zijn gegaan, omdat zij hun Weldoener niet voor hun zaligheid nodig achtten, behalve dan die ene Samaritaan, één uit de tien.

Christus stoot in Zijn gesprek met Nicodemus direct door naar het hart van de zaak, namelijk dat een mens wederom geboren moet worden, dat is van boven geboren worden, anders blijft het Koninkrijk der hemelen voor de mens in kwestie gesloten.

Nicodemus moet bij deze woorden zijn ogen wel hebben uitgewreven, want nu hoort hij een taal die hij nog nooit gehoord had en ook niet verstaat.

Christus sluit echter voor niemand de deur, nee, maar Hij is geen zachte heelmeeester die stinkende wonden maakt, Hij legt direct de wond bloot, die Nicodemus in zich omdraagt.

Volgens de huidige godgeleerdheid moet je je onbekeerde naaste eerst met de nodige humanistische takt tegemoet treden als het over geestelijke zaken gaat en zijn/haar eeuwig zieleheil, maar de Heere Jezus werkt niet volgens het systeem van de huidige evangelisatie-commissies, noch gaat Hij te werk volgens het EHBO-evangelie van het reformatorische gemenebest, nee, Hij valt bij Nicodemus zonder omhalen direct met de deur in huis en stelt hem de belangrijkste zaak voor ogen die in een mensenleven dient plaats te vinden, wil het wel

zijn voor tijd en eeuwigheid beide.

Over de wedergeboorte had Nicodemus blijkbaar nog nooit gehoord. Hij en zijn collega-farizeeërs waren afgestudeerd op de boeken van Mozes en zij wisten precies uit hun hoofd te vertellen hoe anderen de Wet moesten houden om voor de zaligheid in aanmerking te komen. Voor zichzelf waren zij echter van hun zaligheid verzekerd, omdat zij Abraham tot een vader hadden en Mozes tot een middelaar. Mozes zou het voor hen wel in orde brengen bij God en daarvoor dankten zij God op de hoeken van de straten, maar dat zij wederom geboren moesten worden, daarvan hadden zij nog nooit gehoord en daaraan hadden zij dan ook geen kennis en nog minder behoefte.

Nicodemus vat de opmerking van Christus op een biblicistische wijze op, dus letterlijk, en hij vraagt verbaasd: *“Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden?”*

Dus u ziet, dat de toenmalige godgeleerdheid geen kennis had aan de geestelijke zin van het Woord, omdat zij die niet verstonden, netzomin de huidige godgeleerdheid er iets van verstaat.

Het is dan ook een typisch kenmerk van biblicisten, die vatten alles letterlijk op en kunnen goed uit de voeten met de woorden van de zaken, terwijl zij de zaken van de woorden niet deelachtig zijn. Ze hadden/hebben er geen kennis aan dat de letter doodt, en ook niet dat de Geest levendmaakt.

Als theologische letterknechten hadden de farizeeërs dus ook geen kennis aan de geestelijkheid der Wet en bonden de Wet als een juk op de halzen van het arme volk, want dat was in hun optiek de schare die de wet niet kende, terwijl zij de Wet met geen vinger aanroerde, maar zich wel op hun wettische wetskennis beroemden en dankten God daarvoor op de hoeken van de straten, net als de SGP dat doet!

Ja, zo heeft ook Paulus zich in zijn eertijds beroemt op de Wet, terwijl hij na zijn bekering bekent dat hij in zijn eertijds geheel zonder de Wet leefde, omdat hij toen nog een vreemdeling was aan de geestelijke bediening der Wet, namelijk aan de Wet die doodt.

Als je een vreemdeling bent aan de geestelijke en dodende bediening der Wet, dan zie je op geen enkele wijze de noodzaak in van de wedergeboorte uit water en Geest. Het gros belijders reist met een veronderstelde wedergeboorte en een ingebeelde hemel ter helle.

Je moet er maar eens op letten, geliefden, hoe mensen over de Wet spreken. Dat kan op tweeërlei wijze, namelijk als een doe-wet of als

een verdoe-wet. De SGP roemt in een doe-wet, maar in de praktijk halveren zij het gebod, de duivel de helft en God de helft. Van der Staaij heeft letterlijk gezegd t.a.v. de anti-christelijke SGP-politieke praktijk: "En-En", en God dienen en de mammon dienen. Maar die de kennis der waarheid ontvangen hebben en desondanks de zonde met de zonde bestrijden, zoals de SGP dat doet, om zogenaamd het goede daaruit voort te laten komen, diens verdoemenis is rechtvaardig (Rom. 3:8).

Zelfs vele theologen in onze dagen spreken over de Wet als een oudwijfse regel des levens, terwijl zij menen aan de gehoorzaamheids-eis van de Wet te voldoen door gedrag en vlijt.

Dat dachten de farizeeërs ook, want dat blijkt wel uit de dankbaarheid van die farizeeër die voorin de tempel met zijn hoofd ten hemel gericht God stond te danken dat hij niet was gelijk die tollenaar, en daarin prijst hij zichzelf op een dusdanige wijze dat de vroomheid zijn broekspijpen uitliep, maar hij had er geen erg in dat hij met heel zijn wettische dankbaarheid een stank was in de neusgaten van de HEERE Sebaoth.

Nicodemus wordt met al zijn vermeende letterkennis van de Schrift er finaal buiten gezet, en hem wordt gezegd dat zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij het Koninkrijk Gods niet kan ingaan.

Letten we erop dat Christus hier niet over het geloof spreekt en Nicodemus niet aandringt om te geloven, nee, Christus stelt Nicodemus, en wie het ook betreft, eerst voor de onmogelijkheid van zalig worden van 's mensenzijde, en daartegenover stelt Christus ook hoe de wedergeboorte tot stand komt, niet door het geloof, maar door water en Geest, waarop het geloof volgt als een gave Gods.

Christus stelt dus niet alleen de noodzaak van de wedergeboorte aan de orde, nee, Hij zegt ook hoe de wedergeboorte tot stand komt.

Er zijn van die 'opwekkings-predikers' in onze dagen, tenminste, daar moeten ze voor doorgaan, die constant hameren op het geloof, maar nooit vertellen op welke wijze en door welke weg God het geloof in het hart werkt van een verloren zondaar.

Christus zegt niet alleen wat er moet, Hij zegt ook wat er toe nodig is. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan."*

Dus de wedergeboorte geschiedt uit water en Geest. De eerste geboorte is natuurlijk, maar daarmee liggen wij verloren voor God, maar door de tweede geboorte worden we uit God geboren en zijn we voor eeuwig behouden. *Geboren uit water en Geest.*

U zegt: Ziet het water hier op het water van de Doop?

Nee, geliefden, door het water van de doop wordt geen mens gereinigd van zijn zonde, het water ziet hier op het bloed van Christus, zoals we ook vinden in Ezechiël 36:25, waar staat geschreven: *"Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen."*

Ook hier wordt gesproken over water, waarmee het bloed van Christus getypeerd wordt. Het water van de doop wijst trouwens ook op het bloed van Christus, maar het water van de doop zelf reinigt de mens niet.

"Geboren uit water en Geest", betekent dus door het bloed van Christus gereinigd en door de Heilige Geest tot een nieuw schepsel in Christus herboren.

De gerechtigheid van Christus, waarmee de mens voor God rechtvaardig is, wordt de zondaar toegerekend op het spreken van Christus door Woord en Geest. Dat is geboren zijn uit water en Geest, want het Woord is het zaad der wedergeboorte en de Geest past het Woord van Christus toe.

Christus spreekt de doden levend, en dat spreken des Zoons is rechtvaardigmakend en die gerechtvaardigd is, is een nieuw schepsel.

De apostel Johannes schrijft echter onderscheiden over de reiniging van het water en het bloed, namelijk in 1 Johannes 5:6: *"Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de Waarheid is."*

Hier wordt dus geleerd, dat het bloed en het water, dat uit de wonde van Christus vloeiden, niet slaan op de rechtvaardigmaking en de heiligmaking, zoals wel veel wordt geleerd, maar betrekking hebben op de rechtvaardigmaking en de wedergeboorte. Het bloed tot vergeving der zonden en het water tot wedergeboorte. In dit kader staat dus ook het wederom geboren worden uit water en Geest.

Rechtvaardigmaking en levendmaking geschieden tegelijkertijd, maar er wordt in Gods Woord wel onderscheiden over gesproken.

Je kunt niet zeggen dat rechtvaardigmaking hetzelfde is als wedergeboorte, maar beiden geschieden tegelijkertijd. Rechtvaardigmaking geschiedt door rechtspraak en vrijspraak door de Vader of de Zoon en de wedergeboorte geschiedt door de Heilige Geest, want de Geest is Het die levendmaakt.

Water ziet op reiniging, het bloed ziet op vergeving en de Geest ziet op

vernieuwing. Die in Christus is wedergeboren is een nieuw schepsel. Van een zondaar die uit water en Geest is wedergeboren zijn al zijn zonden hem vergeven, is gewassen in het bloed van Christus en vernieuwd door Gods Geest.

Vergeving, reiniging en vernieuwing zijn niet opeenvolgende weldaden, nee, als God ons rechtvaardigt door de toegerekende gerechtigheid van Christus, zijn we zowel gereinigd als vernieuwd, namelijk in en door Hem.

Het is dus niet zo dat je gerechtvaardigd kunt zijn zonder vernieuwd te zijn, want die in Christus is, is een nieuw schepsel. Gods volk is echter geen nieuw schepsel door inwonende gerechtigheid, nee, Gods volk is wat zij in Christus is, namelijk door hetgeen Christus is VOOR Zijn volk, tot Wijsheid bij God, tot Rechtvaardigheid, tot Heiligmaking en tot volkomen Verlossing (1 Kor. 1:30).

Het is dus niet zo dat door de wedergeboorte een zondaar een metamorfose ondergaat, nee, want nadat die Moorman met Filippus in het water was afgedaald en gedoopt werd, kwam die Moorman niet tevoorschijn met een witte huid, nee, zijn huid was nog even zwart als voorheen, maar hij was geestelijk gereinigd en vernieuwd naar de inwendige mens des geloofs.

In onze tekst maakt Christus melding van het water en de Geest, hetgeen ziet op het water en het bloed uit de wonde van Christus, en dat is dan ook een toetssteen voor een iegelijk die zegt te geloven.

Als we geboren zijn uit water en Geest, geliefden, dan zijn we van God onderwezen dat het water duidt op de wedergeboorte en het bloed op de rechtvaardigmaking en de Geest op een nieuw schepsel.

Gods Woord geeft voor het geloof duidelijke toetsstenen en in onze tekst van overdenking wordt er zo'n toetssteen aangelegd, namelijk wedergeboren door water en Geest. Dat wil zeggen, gereinigd en vernieuwd. Gods volk ontvangt een nieuw hart en een nieuwe Geest in de ure van de wedergeboorte.

Nogmaals, dat zijn geen ingestorte kwaliteiten, zoals Rome leert, waarover de mens beschikt, maar die de mens Gods in Christus heeft.

Als je ziel gered is, komt de Heilige Geest in je wonen. Dan ga je ook het pand zuiver bewaren en belijden, namelijk de leer van Christus. *“Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is, door den Heiligen Geest, Die in ons woont”, 2 Tim. 1:14.*

De wedergeboorte is een geestelijke herschepping. Van dood levend gemaakt worden, tot een nieuw schepsel in Christus. De

wedergeboorte staat echter in onmiddellijk verband met de rechtvaardigmaking, want er wordt in de Schrift ook gesproken over het bad der wedergeboorte (Tit. 3:5), hetwelk ziet op de afwassing der zonden, waarvan de Heilige Doop het teken en zegel is.

De wedergeboorte is de levendmaking, de opwekking uit de geestelijke doodstaat, die God ZONDER ons in ons werkt, waardoor wij de goddelijke natuur ontvangen, hetwelk niet een inwendige kracht is, maar de inwoning van Gods Geest. De goddelijke natuur die Gods volk heeft, is geen ingestorte kracht en dus geen vergoddelijking van het vrome vlees! We krijgen ook een vernieuwde wil, om te willen wat God wil, namelijk door het geloof, en de hoop die nooit beschaamt en liefde die nimmermeer vergaat, als gaven uit het genadeverbond in Christus ontvangen.

Al die genadeweldaden zijn echter geen vermogens waarover de wedergeboren mens vrij kan beschikken, nee, de wedergeboren mens blijft volledig afhankelijk van de invloeden van de inwonende Heilige Geest. Christus zegt: *“Zonder Mij kunt gij niets doen!”*

Dat betekent niet dat ons geloof, volk van God, zou kunnen ophouden, nee, want daar staat de voorbidding van Christus garant voor, maar de beoefening des geloofs is altijd afhankelijkheid van de invloeden van de Heilige Geest.

We hebben meermalen uitvoerig aan de orde gesteld dat degenen die NIET daadwerkelijk in Christus geloven, NIET wedergeboren zijn. Elke leraar die leert dat men wel wedergeboren kan zijn, zonder in Christus te geloven, noch Hem te kennen en van Hem gelend te zijn, is een valse leraar, wie het ook betreft. En dat zijn er nogal wat in onze dagen.

Als de mens overtuigd wordt van zonde, is dat wel een werk des Geestes, maar het beginnend en ontdekkend werk des Geestes is niet zaligmakend, want er bestaan geen zaligmakende overtuigingen. Zaligmakende overtuiging komt bij Rome vandaan.

De hel zal vol liggen met mensen die zich zalig gewaand hebben met een overtuiging. Overtuiging van zonde is wel een werk van de Heilige Geest, maar het stuk der ellende is niet het stuk der verlossing. Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel, omdat zij niet in Christus geloven en dus (nog) niet wedergeboren zijn.

Het instrument dat de Heilige Geest gebruikt om een onwedergeboren zondaar te overtuigen van zonde, is de Wet, want door de Wet is de kennis der zonde (Rom. 3:20b). Ware er geen Wet dan was er ook geen zonde. Paulus leert immers in Rom. 7:7: *“Wat zullen wij dan zeggen? Is*

de Wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren."

U zegt: Wat is nu een bijbels bewijs dat de zondekennis door de Wet aan de wedergeboorte voorafgaat?

Galaten 2:19 is daarvan een duidelijk bewijs. "Ik ben door [de] Wet aan [de] Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou."

Dus eerst de oude-mens-dood en daarna de levendmaking in en door Christus, zoals Hanna ervan getuigt: "De Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen!"

Paulus werd 'pas' levend gemaakt, door recht, nadat hij door de Wet overtuigd, vervloekt, verdoemd en gedood was (Rom. 7:9).

Wat gebeurt er als de Wet ons doodt? Dan sterft de oude mens, zoals we van nature in Adam zijn onder de Wet. Niet letterlijk, maar geestelijk, want de Wet is geestelijk en de Wet is bediening des doods. Zolang de oude mens leeft, kan de ziel niet in en door Christus levendgemaakt worden, want Christus roept alleen de doden uit hun zondegraf (Joh. 5:25), namelijk die der Wet gedood zijn.

"Gode leven" in Gal. 2:19, ziet namelijk niet op de heiligmaking, maar op de wedergeboorte, op het Gode levendgemaakt zijn.

Dus de bediening der Wet gaat aan het 'Gode levendgemaakt zijn', ofwel aan de wedergeboorte, vooraf. Het moge allemaal stellig klinken, maar het is de tale Kanaäns en de leer van Christus en zonder die leer is er geen zaligheid, want Christus en Zijn leer zijn onafscheidelijk. Wie Christus kent is geplant en geworteld in Zijn leer en wie niet geplant en geworteld is in de leer van Christus kent Hem niet.

Dus nogmaals, de zondaar die God zaligen wil, krijgt eerst de Wet op bezoek, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Vervolgens stelt de Wet de zondaar strafwaardig, vloekwaardig en helwaardig. Dat is toch een eerlijke orde, nietwaar? God heeft immers tot Adam gezegd: "Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven", Gen. 2:17.

Welnu, we hebben gegeten en daarmee de dood verkozen boven het leven en de duivel boven God gesteld. Maar dat vonnis op de begane paradijszonde wil de mens van nature niet aanvaarden.

De mens is wel moed- en vrijwillig van God afgefallen, maar hij wil niet de schuld ervan aanvaarden. Dat is feitelijk heel kinderachtig, maar vooral verdoemelijk hoogmoedig.

Ja, zo zitten we in elkaar van nature. We willen het God niet gewonnen

geven. We willen natuurlijk wel zalig worden, ja, op onze manier en een beetje over de zonde wenen om de straf te ontlopen, maar zo doet God het niet en nooit. Nee, de Geest overtuigt de wereld van zonde, omdat we NIET in Hem geloven.

Een mens komt niet dadelijk in de schuld als de Wet ons overtuigt, welnee. Een ontdekt mens gaat zich eerst verontschuldigen.

Adam zei: "Die vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die is de schuld." En Eva zei: "Ja, maar ho eens even, het is niet mijn schuld, het is de schuld van de duivel!"

Als God echter doortrekt met de vloek der Wet, dan gaat die mond al een beetje meer dicht. Maar de mens geeft het niet dadelijk op, nee, hij probeert een eindje ontspannen te wandelen en steekt een sigaartje op, om van die vloek van binnen af te komen.

Maar dat gaat niet, hè? Want die vloeken worden al sterker en heviger. Dan probeert die mens het met God op een akkoordje te gooien, door te beloven voortaan netjes te gaan leven en goed voor de dag te komen. Maar daar neemt de Wet geen genoegen mee, nee, want de Wet is geestelijk en de mens vleeselijk. De Wet eist echter volkomen daden der gehoorzaamheid. De Wet eist geen geloof, maar volkomen werken. De Wet wil gedaan worden, volmaakt gedaan worden, tot op de laatste tittel en jota. Dus het geloof is ook al geen betaalmunt, tenminste niet in de ogen der Wet. Er moet betaald worden, niet met geloof, maar door de mens die gezondigd heeft met het doe-dat der Wet, of door de mens zelf, of door een Ander.

Hoe komt de betaling overeenkomstig de eis der Wet tot stand?

Wel, dat wordt ons vermeld in Johannes 5:25: "Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven", Joh. 5:25.

Dat is de rechtvaardiging van de goddeloze, want God is een God Die de dode en de goddeloze zondaar rechtvaardigt en met die vrijspraak op grond van de gerechtigheid van Christus hem toegerekend, voldoet de zondaar aan de eis der Wet, alsof hij zelf alle gerechtigheid had vervuld. De wedergeboorte geschiedt dus in een punt des tijds. Gods uitverkorenen worden van dood levend gemaakt in een punt des tijds. De wedergeboorte -zo leren de Dordtse Leerregels- "is in haar kracht niet minder noch geringer dan de schepping of de opwekking der doden: alzo dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren en metterdaad geloven."

U ziet, de wedergeboorte en het geloof zijn twee kanten van een zaak. Christus spreekt in onze tekst van overdenking echter niet over het geloof, maar over de wedergeboorte, want zonder wedergeboorte is het niet mogelijk om te geloven. Van boven geboren worden is een daad Gods en dan volgt in orde de gave des geloofs, waarmee de wedergeboren ziel daadwerkelijk in Christus gelooft.

Ik kreeg eens een vraag gesteld van iemand die vroeg: "Het kan toch niet zo zijn dat een onwedergeboren mens (die blind is) zijn zonden recht ziet en daarover een oprechte droefheid heeft?"

Nee, dat kan ook niet, maar dat is niet de kwestie. Als de Heilige Geest een ziel overtuigt van zonde, dan is dat feitelijk, dan zie je je aangeboren aangezicht als in een spiegel, of je daarvan oprecht berouw hebt of niet, het is zo, het feit dat je vervloekte zondaar bent, valt dan niet meer te ontkennen. Dat is de wettische ontwakning die aan de wedergeboorte vooraf gaat, maar die ontwakning is geen instap is tot de wedergeboorte, want ook de hypocrieten kunnen wettisch ontwaakt worden, zoals we dat zien bij Judas Iskarioth. Die wettische ontwakning, geschiedt op de overtuiging des Geestes, maar overtuiging is nog geen overbuiging, want de overbuiging in en door Christus geschiedt in de ure van wedergeboorte.

Oprechte droefheid over de zonde is dus geen voorwaarde, maar een vrucht der genade in Christus. Evangelisch berouw is een vruchtgevolg van de vergeving der zonden en geen voorwaarde vooraf.

Berouw is dus geen betaalmiddel om de Wet te bevredigen, want de Wet eist geen berouw, maar volkomen betaling. En betaling kan de Wet niet afeisen van een wedergeboren mens, want daarvoor heeft Christus de rekening reeds voldaan in de toepassing en God eist geen twee betalingen.

Dus de verlossing komt niet tot stand door oprechte droefheid, want dat is een vrucht van de genadige verlossing in Christus. De vraag is niet of ik oprechte droefheid heb over mijn zonden, maar of ik van dood levend gemaakt ben, dan volgt de oprechte droefheid over de zonden vanzelf als vrucht van de genade in Christus.

Een onwedergeboren mens is actief dood in de zonden en misdaden, maar als de Wet inkomt, op bezoek komt, en de zondaar het vonnis presenteert, dan weet die mens dat hij sterven moet en God moet ontmoeten. Dan is zo'n mens er vast van overtuigd dat hij verloren is.

Wat baat die mens een vermeende oprechte droefheid over de zonde? Daarmee is de toorn van God niet te stillen.

God wil bloed zien, want zonder bloedstorting is er geen vergeving.

We zijn er niet klaar mee door te zeggen dat Christus Zijn bloed gestort heeft, want dat Bloed moet persoonlijk toegepast worden. En als het toegepast is, dan heb je vergeving der zonden. Dat is de wedergeboorte uit water en Geest.

De verlossing in Christus door het geloof komt dus niet tot stand door een oprechte droefheid over de zonde. Een onwedergeboren mens kent geen oprechte droefheid over de zonde, maar dat wordt ook niet gevraagd. Weten we dat we buiten God liggen, dat we uitlandig zijn?

De vraag die de H.C. stelt, luidt: "Waaruit kent gij uw ellende?"

Antw.: "UIT DE WET GODS!"

En hoe word je nu van je zonde en schuld verlost? Hoe kom je nu in een verzoende betrekking met God?

Dat is voor een uitlandige ziel een vraag, maar voor God een weet!

Hij bezorgt de ziel de Wet en als je der Wet sterft, is het einde der Wet Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan is de ziel vrijgesproken van schuld en straf en wedergeboren uit water en Geest. Dat loopt niet over oprechte zondekennis, maar over de toegerekende gerechtigheid van Christus.

De Wet zet een zondaar in het oordeel, de Wet openbaart in de spiegel van Gods heiligheid een zondaar zoals hij is, namelijk een bittere en fanatieke vijand van God en Christus. De Wet proclameert het vonnis, namelijk de eeuwige dood. Punt uit. Dat vloekvonnis der Wet is niet te relativiseren en niet te bediscussiëren.

Om u hiervan een illustratie te geven, het volgende:

Als je een dorp binnenrijdt en je rijdt een snelheidsbord van 50 km te hard voorbij, dan kun je rekenen op een boete, nietwaar?

Welnu, denkt u dat het u helpen zal om tegenover die agent in huilen uit te barsten? Die agent zal zijn schouders ophalen en zeggen: "Wat heb ik met uw snotterneus te maken? U hebt de 50 km grens overtreden. U kunt toch lezen? Welnu, hier hebt u een bekeuring, en betaalt u die niet, dan zien we elkaar in het rechthuis."

Dat is een zwak beeld van de bediening der Wet, de geestelijke politie. De Wet arresteert de zondaar, presenteert het vonnis en eist volledige betaling. Ben je daarmee wedergeboren? Zeg je tegen die agent: "Ja, maar ik ben wedergeboren, dus kan ik wel een beetje korting krijgen!" Van die drogreden zal die agent niet onder de indruk komen, want die eis blijft staan. Zo is het ook geestelijk: "Betaal wat gij Mij schuldig zijt." Punt uit! En dan vijf kwartier in een uur werken om van die

schuld af te komen? 't Helpt niet, nee, dat helpt je niet. De Wet onderhandelt niet, de Wet blijft net zolang eisen, vloeken en verdoemen, totdat die werkheilige Adam in het graf ligt.

Als dat zo is, als dat waar wordt, dan is Christus zo uitnemend geschikt voor u, want Christus handelt enkel met de doden en de goddelozen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Er worden geen wedergeboren mensen gerechtvaardigd. Dat is de dwaalleer van vandaag, geen kerk uitgezonderd.

Vele kerkverbanden leren dat "het geestelijke leven aanvangt met de ontdekking van zonde en schuld", maar dat is een ketterij van Rome. De ontdekking van zonde en schuld gaat aan de wedergeboorte vooraf, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt.

De ontdekking van zonde gaat wel door na ontvangen genade, maar is dan evangelisch van aard en gaat gepaard met een hartelijke droefheid over de zonde, OMDAT DE ZONDEN VERGEVEN ZIJN! (Zie ook: HC. Zondag 7 en 23).

In de leer der Afscheiding moeten de zonden altijd nog vergeven worden, maar die leer komt regelrecht uit het Vaticaan. Gods volk HEEFT vergeving der zonden met bewuste kennisneming door het geloof (Luk. 1:77), niet één kind van God uitgezonderd, hoe klein het geloof ook moge zijn en hoe bestreden het geloof ook moge worden.

Ik weet niet of ik het u al eens verteld heb, maar ik had een tante (M). Zij juicht reeds voor de troon. Zij was in haar jeugd tot bekering gekomen. Ze was lid van de Ger. Gem. en is onder een 'open-schuld-leer' gebakerd. Ongeveer drie jaar voor haar sterven is ze in de schuld gekomen, vanwege het feit dat zij steeds beweerde nog een open schuld te hebben, terwijl ze kennis had aan de vergeving der zonden, waarvan ze dan ook regelmatig kon getuigen. Toch zei ze vaak dat haar schuld nog open stond... 't Was haar altijd zo geleerd. Ik moest haar van Godswege aanzeggen dat ze dwaalde en dat ze haar hemelse Vader verdacht hield en Hem te kort deed.

Toen is dat mens in de schuld gekomen en ze heeft het wat uitgeroepen: "Ik heb God altijd voor verdacht gehouden door mijn ongeloof!"

Tijdens de rouwdienst werd echter vanaf de preekstoel gezegd dat tante M. drie jaar voor haar sterven de Vader had leren kennen.

Het feit dat ze de Vader al sinds haar jeugd kende werd dom-wijselijk verzwegen, laat staan dat de dienstdoende predikant durfde te zeggen dat tante M. omtrent haar 'open schuld' in de schuld gekomen was

vanwege haar ongeloof. Dat feit kon ook niet openbaar gemaakt worden, want dan zou de 'open-schuld-leer' van de GG in diskrediet gekomen zijn... en dan zou de dienstdoende predikant de laan uitgestuurd zijn wegens een ketterij.

Ja, zo ver zijn we weg, dat men de bijbelse heilsleer en de toepassing ervan een ketterij durft te noemen, omdat men de comriaans-embryonale leertraditie hoger acht dan de heilige Schrift.

In de Afscheiding wordt dan ook niet de rechtvaardiging van de goddeloze geleerd, maar de rechtvaardiging van de wedergeborene. Zo heeft ds. G.H. Kersten het ook geleerd en dat leren ze nog.

Ds. Kersten leert namelijk in zijn Catechismus-verklaring het volgende. Ik heb het voor u opgeschreven en ik lees het u voor. *"Die wedergeborene, die Christus ingelijfde, kent zich zoo gansch ellendig; het zielsproces hier doorleefd is zoo anders dan wat de historieel geloovige beredeneert. De levendgemaakte klaagt over zijn zonden; weent over zijn ongeluk; gelooft, hoopt en vreest; ziet zich zonder God en Christus in de wereld en vreest niet anders dan een eeuwig verloren gaan. Hij roept om genade en werkt tegelijk om zalig te worden buiten Christus om. Hij geraakt van de zaligheid steeds verder af, naarmate hij zijn ellende klaarder ziet; en hij weet niet van de Zaligmaker, al geniet hij Diens weldaden."*

Hetgeen Kersten hier leert ten aanzien van de ontdekking der zonden, geschiedt niet ná, maar vóór de wedergeboorte! (Zie o.a.: Joh. 16:8).

Ds. Kersten leert dus (in navolging van dr. Comrie) dat een pas wedergeboren ziel Christus nog niet kent, maar dat is een goddeloze leer. Volgens Kersten wordt Christus ***pas in een later stadium*** in het leven der genade in een wedergeboren ziel geopenbaard tot rechtvaardigmaking, heiligmaking en volkomen verlossing. **Dat is rooms!** Ds. Kersten heeft dus de leer van de rechtvaardiging van 'de vrome' geïntroduceerd en geleerd.

Als Kersten het over de rechtvaardiging van de goddeloze heeft, dan bedoelt hij de door hem geleerde *"tweede" rechtvaardigmaking*, namelijk de bewuste rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten. Dat leert dr. P. de Vries (HHK) ook en velen met hem.

Gods Woord leert echter dat de rechtvaardigmaking door het geloof en de rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten één en hetzelfde is. Er is dan ook maar 1 rechtvaardigmaking, namelijk de rechtvaardiging door het geloof in de vierschaar van het geweten.

De bijbelse rechtvaardigmaking valt samen met de wedergeboorte -

ofwel de levendmaking- en geschieden gelijktijdig, zowel aan Gods zijde als in het hart van de zondaar.

De vergeving der zonden is het begin van de wedergeboorte met medeweten van de gerechtvaardigde zondaar, namelijk door het geloof (Zie o.a.: Rom. 5:1; Kolossensen 2:13-14).

Ds. Kersten heeft de veronderstelde kuyperiaanse wedergeboorte bestreden, maar in andere woorden leert hij precies hetzelfde als wat Abraham Kuyper heeft geleerd.

De wedergeboorte wordt in onze dagen gebaseerd op kenmerken, maar geliefden, hoewel ten aanzien van de wedergeboorte er waarachtige kenmerken zijn, kunnen we niet met een zak kenmerken voor God verschijnen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt.

Om als een goddeloze met God verzoend te worden, moet je niet een klein beetje zonden hebben, maar dan moet je wel zo'n hemelhoge schuld hebben dat je het uit gaat roepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

Dat is trouwens de rechte zondekennis, namelijk als je sterft aan de mate van je zondekennis en dat je je straf aanvaart. *"En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan", Luk. 23:41.*

Was die moordenaar met de aanvaarding van zijn vonnis gered en wedergeboren? Welnee, die man hing in zijn oordeel en dood. En dan gaat die man zichzelf verdoemen en God vrijverklaren. "Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig."

Was die man dan daarmee wedergeboren? Welnee, want anders had hij niet als een ter dood veroordeelde tot Jezus hoeven smeken: *"Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn."*

Die man vroeg niet eens om gered te worden, want dat was eeuwig onmogelijk voor hem geworden. Hij vroeg slechts om een gedachte van Christus, waar zijn eeuwige bestemming ook zou zijn.

En dan klinkt de stem van de Zoon van God tot een ter dood gedoemde zondaar: *"Heden, zult gij met Mij in het paradijs zijn."*

Dat is wedergeboorte, levendmaking, rechtvaardigmaking, heiligmaking, het kindschap Gods, Kerstfeest, Pasen, en Hemelvaart tegelijk. "IK voor u en gij met MIJ."

Ja, dat is de zaligheid van Sion door RECHT.

Dat werd die man bij God vandaan geopenbaard IN zijn oordeel. Dat is zalig worden. Eeuwig recht, eerlijk en heerlijk, eeuwig lof, dank en eer door die dankende Hogepriester.

We zullen er eerst zingen uit de 119^e Psalm, daarvan het 7^e zangvers.

Geliefden, de kerkenraad van Jeruzalem, waartoe Nicodemus ook behoorde, hadden nog nooit de noodzaak van de wedergeboorte ingezien, en er zelfs nog nooit van gehoord, laat staan ernaar gedorst.

De geestelijke onkunde van Nicodemus moeten we niet te ver zoeken, want het gros refobelijders is net zo onkundig als Nicodemus als het gaat over de noodzaak van de waarachtige wedergeboorte. Daaraan is zelfs de doorsnee prediking debet.

Mensen die onder een prediking verkeren waarin de wedergeboorte niet begint met Christus, de vergeving der zonden en het geloof in Hem, worden bedrogen voor de eeuwigheid.

Ik maak me ernstig zorgen om de afgescheiden kerkjeugd die met een valse wedergeboorteleer met een ingebeelde hemel ter helle wordt gedirigeerd. Daartegen kan ik niet ernstig genoeg waarschuwen.

Wij dan wetende de schrik des Heeren, de dood en verdoeming der Wet, de angst der hel en de schaterlach van de duivel, onze eigen dode en verrotte bestaan, bewegen de mensen tot het geloof, want alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

Als je dat mag gebeuren, zou je dan je trouwdag niet weten? Zou je de dag van je verlossing in en door Christus niet weten?

LAAT HET JE NOOIT WIJSMAKEN !

Ja, de datum is weleens uit mijn geheugen, maar DAT het geschiedt is, kan geen leed ooit uit mijn geheugen wissen. En die vrije genadedag in Christus, wordt keer op keer in de dood van mijn bestaan bevestigd en vernieuwd, door Hem Die mijn Leven is.

Je weet toch ALS je getrouwd bent ook DAT je getrouwd bent? En ben je na je huwelijksdag eerst nog een paar jaar in quarantaine geweest? Immers, nee! *"Sta dan in de vrijheid met welke Christus u vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen!"*

We moeten het wel zelf uit Gods mond gehoord hebben, dat Jezus onze persoonlijke Gerechtigheid voor God is en dat door het geloof. Geen muizengeloof, maar een metterdaad geloof, een waar geloof, hoe klein het ook moge wezen.

Christus zegt op een andere plaats: *"Maar zo wie een van deze kleinen, DIE IN MIJ GELOVEN, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee", Matth. 18:6.*

Ik zou toch niet in de schoenen van al die valse leraars durven reizen, die de kleinen in Christus ergeren door hen het geloof in Christus te ontzeggen, met een wedergeboorte die niet met de kennis van Christus begint. Gods Woord is meer dan duidelijk als het gaat over wat er nodig is gekend te worden om in de enige troost te delen beiden in leven en sterven. Ook de kleinen geloven in Christus!

"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt", Joh. 17:3.

"Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn", Joh. 8:36.

"Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet", 1 Joh. 5:12.

"Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon", 2 Joh. 1:9.

En dan gaat Christus Nicodemus de wedergeboorte verder verklaren, door het natuurlijke eerst te stellen en dan het geestelijke. *"Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest."* Krachtens de natuurlijke geboorte is Gods kind vlees, maar krachtens de geestelijke geboorte is Gods kind Geest.

Hier leert Christus dat de vrucht van de natuurlijke geboorte vlees is, maar dat de vrucht van de geestelijke geboorte Geest is. Vlees wordt nooit Geest en andersom ook niet. Het vlees zal het Koninkrijk van God niet beërven, maar die daar doet de wil des hemelse Vaders. Daartoe moeten we wedergeboren worden. Dan worden we in onszelf niet geestelijk, maar juist des te meer vleselijk (Rom. 7:14).

Nicodemus verstond er echter niets van. Hij had altijd geleerd dat Mozes het voor hem in orde gebracht had en dat hij in gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes het leven zou binnengaan. Maar nu hoort hij een totaal andere leer, namelijk dat de mens wederom geboren moet worden.

Niemand heeft echter het recht om zich boven Nicodemus te verheffen, want door de eeuwen heen hebben talloze godgeleerden de wind vergeleken met de werking van de Geest, namelijk omtrent de tekstwoorden van onze overdenking: *"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is."*

Hier is echter sprake van twee fout vertaalde woorden, namelijk het

woord 'wind' en het woord 'geluid.' We zullen u dat nader verklaren. Het is namelijk een zaak van fundamenteel levensbelang!

De meeste verklaarders menen dat Christus zegt: "Zoals de wind zich op een onverklaarbare wijze verplaatst, zo doet de Geest dat ook. De Geest blaast op wie Hij wil, en brengt de innerlijke verandering teweeg die willekeurig de geboorte uit de Geest genoemd wordt".

Dat is opzich wel waar, maar dat is niet wat Christus hier zegt.

Voor het woord "wind" staat er in de grondtaal "pneuma", maar dat slaat niet op de wind der natuur, maar op de Geest, ofwel de adem des Geestes, zoals God de Geest des levens blies in Adam. De Bruid uit het Hooglied bidt om de Noorderwind des Geestes. Pneuma is dus onlosmakelijk verbonden met de wind des Geestes, met de werkende beweging van de Geest.

Niemand heeft het recht om het woord "pneuma" met de natuurlijke wind te vertalen, ook de Staten Vertalers niet.

Ik begrijp wel waarom men hier het woord 'wind' gebruikt, namelijk omdat het woord 'wind' voor het menselijke begrip beter in de context van de tekst past, dan het woord 'Geest', maar deze gemakshalve begripsvertaling is absoluut onwettig en onbijbels.

Het woord "pneuma" wordt nergens anders in de Bijbel vertaald met de natuurlijke wind, hoewel 'pneuma' vele malen voorkomt in het Nieuwe Testament, maar altijd vertaald wordt met "Geest", ofwel de wind des Geestes. Voor het woord wind in natuurlijk opzicht, wordt in het Grieks een totaal ander woord gebruikt in het Nieuwe Testament, namelijk, "anemos".

De verkeerde SV-vertaling laat Christus hier zeggen: *"De wind blaast, waarheen hij wil; alzo is een iegelijk, die uit de Geest geboren is."*

Dit soort vertaling zegt van degene die geboren wordt uit water en Geest precies hetzelfde als wat gezegd wordt van de wind, iets wat Christus nooit gezegd en bedoeld heeft.

Nogmaals, het woord "pneuma" staat voor Geest, ook op andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Maar dan luidt de tekst wel geheel anders. In het vers van onze overdenking staat volgens de Griekse grondtaal: *"De Geest (pneuma) blaast, waarheen Hij wil, en gij hoort Zijn geluid [stem]; maar gij weet niet, van waar Hij komt, noch waar Hij heen gaat. Alzo is een iegelijk die uit de Geest (pneuma) geboren is."*

De vertaling van de Statenvertaling is er de oorzaak van dat de wedergeboorte door Christus als iets onbewust wordt voorgesteld, maar dat heeft Christus nooit geleerd en ook hier niet. De

wedergeboorte komt niet tot stand door een windgeluid, waar geen naam aan gegeven kan worden, geen afkomst en geen adres toegeschreven kan worden, nee, want de ziel die door de Geest wederomgeboren wordt hoort Zijn stem tot levendmaking, zoals Christus dat zegt in Johannes 5:25: *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”* Inhoudelijk zegt Christus hier hetzelfde tot Nicodemus.

De wind kan men niet zien, maar Christus wordt in de ure van de wedergeboorte weldegelijk gezien met de ogen des geloofs, hoewel we niet van te voren weten op welke wijze en hoe Hij Zich aan de ziel openbaart. Dat is de betekenis van hetgeen Christus tot Nicodemus zegt.

“Alzo”, door de stem van de Geest (des Zoons) te horen (dat is te geloven), wordt een ieder uit de Geest geboren. Degene die door het geloof de inspraak van de Geest ontvangt, is uit de Geest geboren.

De geboorte ‘uit de Geest’ is echter niet hetzelfde als de gave van de Geest. Aan degenen die uit de Geest geboren worden, wordt ook de gave des Geestes geschonken. Dat is nodig om te kunnen getuigen, om te kunnen prediken, om te kunnen leren.

De Geest geeft ook medegetuigenis in de harten van Gods kinderen. *“Overmits’ gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!” Gal. 4:6.*

Daarom zegt Petrus, in overeenstemming met de bovenstaande opvatting: *“Gij zijt wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God” 1 Pet. 1:23.*

De Kanttekenaars wisten natuurlijk heel goed dat het woord “pneuma” Geest betekent, maar toch hebben zij het woord pneuma vertaald met het woord wind. Zij strijken hun verkeerde vertaling glad met het volgende: *“Grieks: ‘de geest’; dat is ‘de wind’, gelijk uit het navolgende blijkt.”* Netzomin we in het dagelijkse leven zeggen dat de Geest waait, netzomin kunnen we in het geestelijke zeggen dat de wind blaast. Het is net andersom. De wind waait en **“de Geest blaast waarheen Hij wil.”** Dat is exact wat er in onze tekst staat geschreven.

Dus de Statenvertalers hebben het woord wind gebruikt in een begripsmatige aansluiting van het vervolg der tekstwoorden. Dit soort begripsmatige vertaling is echter zeer misleidend.

Vanwaar de wind komt, is trouwens niet onbekend. De wind komt van het zuiden, het noorden, het westen of het oosten.

De wind waait bovendien niet waarheen hij wil, want de wind is geschapen en al het geschapene beweegt zich niet voort op grond van een vrije wil, noch op eigen kracht, maar op gezag des Heeren. *“Hij brengt den wind uit Zijn schatkameren voort”, Ps. 135:7b.*

Dus niet de wind blaast, maar *“de Geest blaast waarheen Hij wil en men hoort Zijn geluid [stem], dat is: Zijn inspraak, maar men weet niet vanwaar Hij komt, of waar Hij heengaat. Alzo is een iegelijk die uit die uit de Geest geboren is.”*

Het laatste woord “Geest” is wel juist vertaald, want ook hiervoor staat het woord ‘pneuma’, in het Grieks. Omdat men het woord ‘wind’ gebruikt heeft, heeft men ook het woord “geluid” gebruikt, maar ook dat staat niet in de grondtaal. In plaats van geluid, staat er in het Grieks: “phone”, hetgeen ‘stem’ betekent. Van dit woord ‘phone’ is de benaming telefoon afgeleid en door de telefoon kun je de stem van de ander horen.

“Men hoort Zijn geluid”, moet dus zijn: *“Men hoort Zijn stem.”*

Zoals de Statenvertalers Johannes 3:8 hebben vertaald, is helemaal in het straatje van de leer der Afscheiding, waarin de wedergeboorte begint met een verandering en een stel kenmerken en niet met de kennis van Christus, dus niet met Zijn levendmakende stem.

In de tekst van onze overdenking (Joh. 3:8) zegt Christus echter exact hetzelfde als Hij in Johannes 5:25 zegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Dat is de wedergeboorte uit water en Geest en de Schrift spreekt zich nergens tegen. Men weet dus niet vanwaar de Geest Gods komt, ja, we weten wel dat de Geest uitgaat van de Vader en de Zoon, maar we weten niet uit welke richting Hij komt en wanneer Hij komt. Dat is altijd een verrassing, onverwacht en ongedacht. Dat is de betekenis van de tekst. En zo is een iegelijk die uit de Geest geboren is; dat geschiedt onverwacht en ongedacht. Maar als het gebeurd, geschiedt dat niet in een hoek, maar door een inwendige en krachtdadige roeping, op de stem van de Zone Gods. En op het spreken van de Zoon wordt de steen van je adamsgraf afgewenteld, namelijk van het graf van je geestelijke dood. *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Nogmaals, wat Christus hier zegt is inhoudelijk hetzelfde hetgeen de Heere Jezus tot Nicodemus zegt, waaruit blijkt dat de wedergeboorte niet een onbewuste winderige zaak is, waarvan men het begin, noch de

voortgang weet. Nee, de ziel wordt wederomgeboren uit water en Geest en dat is een bovennatuurlijke en krachtdadige inwendige roeping des Geestes, waardoor de zondaar opstaat uit zijn zondegraf, in Hem gelooft en uit Hem leeft.

De filosofische ketterijen die uit een verkeerde vertaling gesponnen zijn heersen in onze dagen over de gehele breedte van de kerk, waarbij men vasthoudt aan de traditie, ook al leidt die traditie naar de eeuwige rampzaligheid.

Christus leert duidelijk dat de mens door de Geest wordt wedergeboren, maar Hij leert ook duidelijk dat de wedergeboorte door de Geest niet louter en alleen uit de werkingen des Geestes bestaan, waarvan je je niet bewust bent en die in het duister liggen, nee, de wedergeboorte uit den Geest, geschiedt op de stem van de Zoon van God, dus door Woord en Geest en wel zo krachtig, dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren *en metterdaad geloven*." Dat leren ook de Dordtse Leerregels en wie deze omschrijving uitlegt naar de inlegkundige vertaling van Johannes 3:8, leert een ernstige dwaling.

Het is de Geest(!) Die blaast waarheen Hij wil. Op de Pinksterdag ging de uitstorting van de Heilige Geest gepaard met het geluid van een geweldig gedreven wind.

"En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind [‘pno’e’], en vervulde het gehele huis, waar zij zaten", Hand. 2:2. "Een geluid..."

Voor het woord ‘geluid’ wordt in het Grieks niet het woord ‘phone’ gebruikt, maar “echos”, hetwelk letterlijk geluid betekent.

En voor het woord “wind” wordt een woord gebruikt waarmee ‘adem’ bedoeld wordt, namelijk ‘pno’e’, hetgeen afgeleid is van het woord pneuma, ofwel de adem des Geestes. De wind in de natuur is wel een symboliek voor de adem des Geestes, maar in Johannes 3:8 wordt absoluut niet de natuurlijke wind bedoeld, maar de adem des Geestes.

De adem des Geestes is de ‘pneuma’ ofwel de adem des levens.

“De Geest blaast waarheen Hij wil.” Dat ziet dus op de soevereiniteit van God de Heilige Geest, Die levend maakt wie Hij wil en dus ook in de dood laat liggen wie Hij wil. De Heilige Geest werkt echter geen fatalisme, want er staat: *“Men hoort Zijn stem!” En die ze gehoord hebben, zullen leven”, Joh. 5:25.*

Geliefden, we moeten eindigen. Mocht de Heere ons hart niet alleen

aanraken door Zijn Geest, niet alleen verwonden, maar ons hart doorboren, doorsteken door Zijn Wet, opdat we der Wet sterven en als een goddeloze met God verzoend zouden worden door de dood Zijns Zoons, geboren uit water en Geest, van dood levend gemaakt, want *voor de doden is er nog plaats!*

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven!” Rom. 5:6. Niemand wordt hier uitgesloten, maar alleen verloren zondaren worden ingesloten en met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden. De Heere houdt Zich over een ellendig en arm volk, die op Zijn Naam betrouwen. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is en tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen. Amen.

- Dankgebed

Zingen we tot slot uit Psalm 78, daarvan de verzen 1 en 2.

- Zegenbede.

© Dit is een publicatie van “de rokende Vlaswiek”

website: www.derokendevlaswiek.nl

email: info@derokendevlaswiek.nl